

MỘT CON NGỰA CHỜNG

Sau những ngày dài đổ mưa tầm tã, có lẽ đất trời cũng mệt mỏi bởi trải qua những cơn dông ròn rã. Hôm nay trời tạnh ráo, ánh nắng xuyên qua vòm lá nhảy múa trên đường đi.

Trên chiếc xe đạp cộc cạch, anh Đoàn trưởng (ĐT) đoàn Thiếu Nam, thả bước vào tư gia anh Liên Đoàn Trưởng (LĐT). Ngồi trước chung trà bốc khói tỏa hương thơm ngát, anh ĐT trầm ngâm. Như đọc được những diễn biến tâm sự bên trong anh ĐT, anh LĐT vẫn im lặng – nhẫn nại chờ đợi. Sau giây phút trầm tư, cuối cùng anh ĐT cũng lựa lời thốt lên. Anh LĐT mỉm cười khích lệ.

- *Thưa anh! Anh ĐT lại lưỡng lự. Anh LĐT động viên*
- *Có việc gì thì anh cứ trao đổi, để rồi chúng ta cùng nhau phân giải! Trút một hơi thở dài, anh ĐT phân trần*
- *Thưa anh! Em bất lực trước những cư xử cá biệt của C.Toại (tên nhân vật được thay đổi). C.Toại như một con ngựa chướng, làm cho em không còn chịu đựng được nữa. Anh LĐT cũng thở dài, và thâm cảm thông nỗi bức súc của anh ĐT*
- *Mình biết, anh rất chật vật trước nỗi bất kham của C.Toại từ bấy lâu nay. Bây giờ anh đã mở lời, thì mình xin thử lửa vậy. Anh giao việc của C.Toại cho mình, mình sẽ cố gắng xem sao*

C.Toại là người con duy nhất của một gia đình khá giả tại thành phố này, được cha mẹ rất nuông chiều. Có lẽ do ảnh hưởng của gia đình, cho nên trong sinh hoạt, em luôn luôn tự mãn – không hòa đồng - xa rời các bạn, không phục

tùng một ai, kể cả Huynh trưởng đang phụ trách.

Không biết từ lúc nào, C.Toại quan hệ với một số bạn xấu ngoài thế tục. Sau một trận ẩu đả giữa hai nhóm bất đồng với nhau ngoài xã hội, C.Toại can tội đánh người gây trọng thương, C.Toại bị chính quyền giam giữ. Sau ba tháng em được cho về. Có lẽ do ít nhiều đã nhuốm được mùi thiền, lời xưa không quên dấu về, những chiều chủ nhật em vẫn lân la trước cổng chùa. Nhưng nghiệp lực nặng nề, tật củ vẫn không chừa. Đã nhiều lần các đoàn sinh Thiếu Nam báo cáo, bạn C.Toại thường xuyên kích động các bạn xấu ngoài đời, đón đường các em đi sinh hoạt về, gây chuyện và đánh các em.

Hôm nay anh LĐT đi sinh hoạt sớm hơn. Từ tiền đường, anh nhìn thấy C.Toại đứng thập thò ngoài cổng chùa. Anh chợt nhớ lời Phật dạy: “Tất cả chúng sinh – giai hữu Phật tính” hay Nho giáo có câu: “Nhơn chi sơ tánh bản thiện”.

Có lẽ cái tính Phật – hay thiện tánh vẫn hằng có trong con người của C.Toại, cho nên em không bao giờ quên đi nguồn cội. Thay vì lêu lổng với các bạn xấu, hình như trong em vẫn nhớ hoài những chiều chủ nhật đi sinh hoạt. Nhưng với quá khứ tội tệ khó tha thứ, đã làm cho các bạn cùng đoàn ai nấy đều xa lánh em. Có lẽ bức bối trước những đối xử tệ bạc - bất công, đã dẫn đến những hành vi nổi loạn vô cớ trong thời gian qua.

Trên tay một ly nước lọc, anh LĐT bước ra công. Anh đưa nước đến tận tay C.Toại, C.Toại trở mắt nhìn anh.

- *Anh mời Em uống nước! C.Toại lí nhí cảm ơn. Chờ C.Toại uống hết ly nước, anh nắm tay C.Toại*
- *Chúng ta vào bên góc bờ đề ngồi chơi cho mát. C.Toại lú lú bước theo. Sau khi đã yên tọa trên ghế đá. Anh LĐT nhẹ nhàng vuốt đầu, rồi choàng tay qua vai C.Toại*

- Em lúc này gầy hơn, mà lại đen nữa. Mấy tháng qua bị giam giữ, em có cực nhọc lắm không? Cảm động trước sự quan tâm tận tình của anh LĐT, C.Toại cúi mặt, rơm rớm nước mắt.

Anh LĐT cảm nhận, như cá đã cắn câu, anh chậm rãi đánh động tâm lý – phân tích thiệt hơn - đúng sai. Như một người bạn, với tình cảm chân thành – tha thiết, anh trao hết cả cõi lòng. Cử chỉ này – lời nói này, C.Toại cảm thấy anh LĐT sao mà gần gũi thương yêu đến vậy. Như dòng thác ứ nghẹn từ lâu – bất chợt vỡ òa, C.Toại rầm rức khóc hoài. Anh động viên - khuyên nhủ C.Toại đi sinh hoạt lại. Em gật đầu hứa: – Dạ! Anh hẹn gặp lại C.Toại vào chiều chủ nhật tuần tới.

Đến hẹn lại lên, chủ nhật lại đến, anh LĐT đến chùa cũng sớm hơn. Vừa bước qua khỏi cổng chùa, anh đã thấy C.Toại đứng hoàng hoàng trong bộ đồng phục – ngồi trên ghế đá bên gốc bồ đề. Anh

bước đến vỗ vai – nắm tay – vui vẻ trò chuyện. Đã được anh LĐT dặn dò kỹ càng từ tuần trước, tất cả H.Tr và đoàn sinh đến chùa, khi thấy C.Toại, ai nấy đều ùa đến mừng rỡ, tay bắt mặt mừng - rộn rã tiếng nói - tiếng cười.

Chỉ có tình thương, với tình cảm chân thành – tha thiết mới xoa dịu - chuyển hóa được lòng người, điều khiển được mọi người. Khi mà đã được mến thương rồi, thì có nói gì – bảo gì, đều được dễ dàng chấp nhận - tuân theo. Khi mà tình cảm đã bị xúc phạm – đánh mất lòng tin, thì hậu quả chắc chắn sẽ được đáp trả ngược lại một cách bi đát không lường ...

Phan Văn Huy Tâm